

Gedichten drieluik

Voorgedragen op 20 maart 2024

Restaurant 't Oliegeultje, Burghsluis

Oogstmoment

De kust

ik ben geboren waar de zee het land raakt
het water was er altijd koud

wij wilden de golven op ons lichaam voelen breken
tussen blauwe kwalen zwemmen
's nachts lichtgevende algen om je lijf zien bewegen

mijn jeugd smaakt naar zout en een huis vol zand

de zee werkt verslavend
als je er geboren bent wil je er waarschijnlijk sterven
en ook ik wil niets liever dan oud worden aan de kust

maar
het water stijgt

en jong zijn in deze tijd betekent je plannen aanpassen

de straat waar ik wil wonen daalt elk jaar verder onder
zeeniveau
stroomt de zee straks mijn woonkamer binnen
of staat mijn huis al onder water voordat ik het kan kopen?

breng ik mijn kinderen in gevaar
als ik de golven wil horen breken in mijn achtertuin,

mag ik wel kinderen nemen?

mijn oma kreeg er dertien
mijn vader kocht een huis in Den Haag

zij dachten hier vast niet over na

Bron: bundel Hechtwortels, Nikki Ong in samenwerking met Klimaattherapie de Podcast, 2022

Oogstmoment

Waar gaat het heen met mens en zee

zijn we elkaar uit het oog verloren?

iedereen staat aan de overkant
elk huis te ver om naar binnen te kunnen kijken
elk kantoor in hetzelfde beton gegoten
maar zonder ramen gebouwd

zijn we elkaar vergeten?

de managers en scheepslieden
de wethouders en havenwerkers
de leraar en de secretaris
de mensen van de zee

hier weten ze dat het water
alles bij elkaar houdt
maar ook alles kan verwoesten
misschien pakken we daarom onze spullen
alvast in

en zo wordt iedereen een eiland
elke zaak een eigen rots, elke stem een
echoput
ieder voor zich en alleen per boot bereikbaar

maar waarom hebben we dan wegen in het
water gemaakt?
waarom hebben we met asfalt in de zee
geschreven?

we hebben elke dijk een naam gegeven
maar zijn we daar nou echt minder stuurloos
van geworden?

wat blijft er nog over als we aan het einde van
de dag alleen zijn,
de boot verroest en lekkend naast ons ligt
als het te mistig is om de overkant te zien en
het enige wat we horen
het breken van de golven is?

de Noordzee

het zoute water, de schorren en slikken
de zandplaten, de meeuwen, de mosselen, de
vloed
het getij dat ons stuurt
al bouwen we nog zo veel dijken

dit stukje oceaan is langzaam in al deze lijven
gekropen
deze lichamen van water
die maar praten en praten

waar gaat het heen met mens en zee als de
mens het maar niet eens kan worden?
als de mens elk een andere richting op wil
varen, de eigen route wil bepalen?

en wie kijkt er naar het water,
wie laat zich leiden door de stroming,
wie durft er af te drijven?

kunnen we de tijd vinden om het lek te dichten,
onze boot weer zeiklaar te maken?
kunnen we de ruimte maken om om te varen,
elkaar op te zoeken,
samen rond te dwalen?

en dan,
als één mens,
met de zee te praten

Oogstmoment

Bron: Speciaal geschreven door Nikki Ong voor Oogstmoment, 20 maart 2024

Waterbang

ik herinner mij
de dagjesmensen
die hun lichamen vol groeven en rimpels aan mij
toevertrouwden

ik herinner me de vissers
die urenlang op hun klapstoel over mij uitstaarden

ik herinner me de surfboards, de vliegers
de zwemmers die elke dag van het jaar voor mij
uit de kleren gingen

ik heb hun warmte opgezogen
tot mijn koralen langzaam grijs kleurden

ik heb hun plastic opgevangen
als organismes in de oceaan
maar ze weigerden ooit af te breken en dat is toch
de essentie van leven

dat je ooit vergaat

de mensen zijn waterbang geworden
dat begrijp ik best, ik herinner mij de rampen
en ook ik weet dat ik stijg

maar ik ben geen schepper van dood
alle lijven bestaan uit zee
en ik was nooit van plan mijn kroost te verdrinken

ik heb alleen maar willen ademen

kom, mens

laat je lijf weer door mijn water vloeien
laat me je wiegen met het ruisen van de golven
als een slaaplied

Oogstmoment

Bron: bundel Dichter bij Water 2023, Watersnoodmuseum Ouwkerk, pagina 106, Nikki Ong,